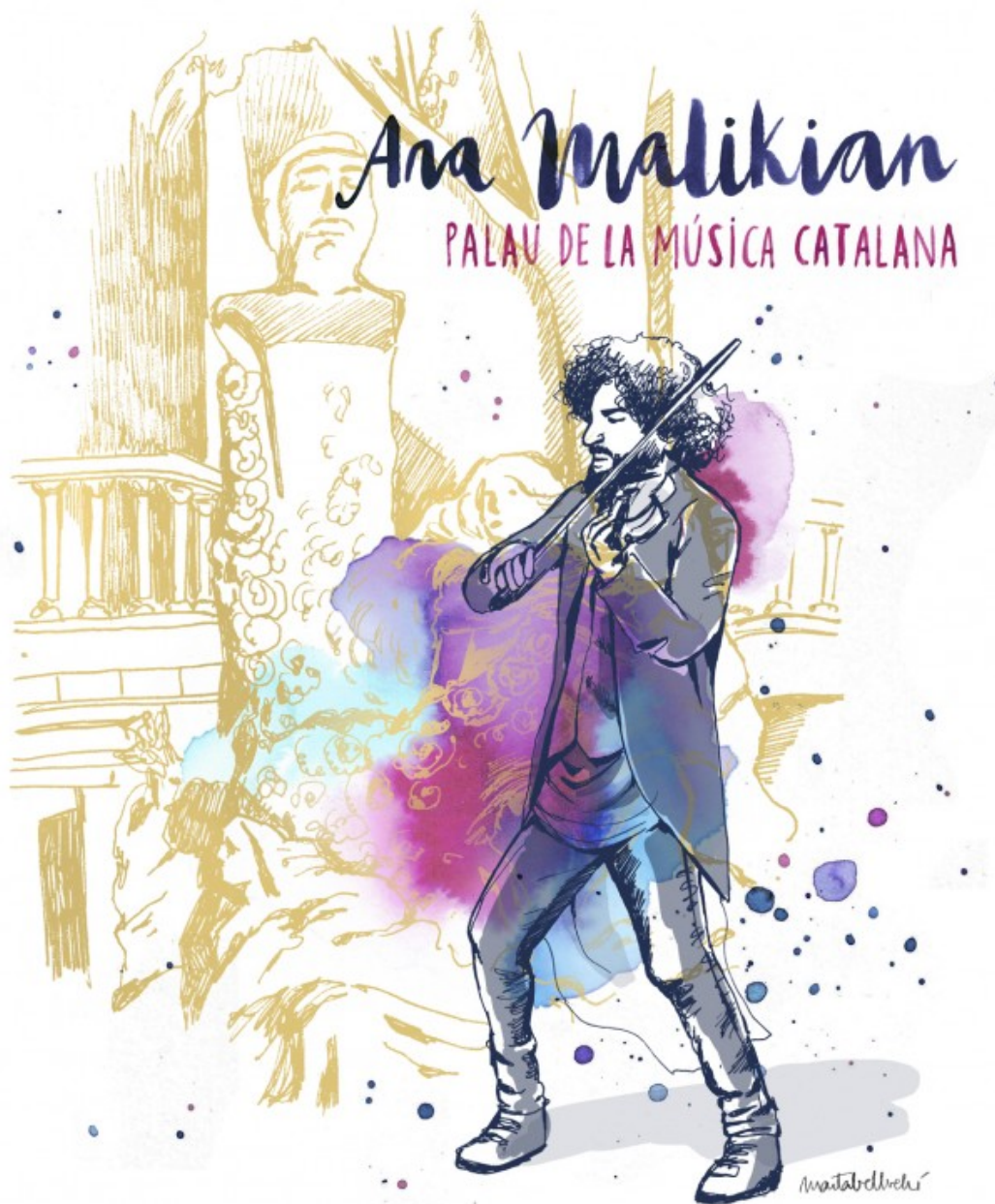

El piano | Marta Bellvehí & Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 01/01/2017 a les 22:46

Ara Malikian i el violí que parla

És un mèrit aconseguir que els dits que corren entre quatre cordes tinguin veu

Il·lustració: **Marta Bellvehí**

"Em deien l'esquena recta, les espatlles darrere del cap, el violí ben alt". Però ell, al Palau de la

Música Catalana (<http://www.palaumusica.cat/ca>) , dins del Festival Mil·leni (<http://www.festival-millenni.com/>) , s'acota, agafa impuls i salta. Gira i corre i fa el que li ve de gust fer. El que li surt de dins. Ara Malikian (<http://aramalikian.com/>) (1968) és un nen gran que juga a ser petit.

Només tenia sis anys quan va esclatar la Guerra Civil del Líban. Els refugis antiaeris de Beirut es van convertir en un món nou que s'amagava del món que feia mal: allà la gent ballava, cantava, explicava acudits. El seu pare, que era violinista, li va transmetre l'amor i la disciplina per aquest instrument. "Als subterranis la vida seguia, i havíem de tocar per divertir-nos, no per assajar".

La primera impressió que he tingut cada vegada que l'he vist és que gaudeix. I és curiós com una cosa tan senzilla arriba a ser tan important: si ell s'ho passa bé, qui l'escolta, també. I ens fa còmplices de la seva vida, explicant-nos, per exemple, com tocava de jove en cabarets. Ell mateix ho deia en una entrevista: "La serietat i la pedanteria de la música clàssica allunyen, per això vaig decidir involucrar-hi l'humor".

La il·lustradora Marta Bellvehí (<https://www.facebook.com/martabellvehiillustration/>) en dibuixa els cabells rinxolats, mentre ell es despentina. Decidit, amb l'arquet crema fronteres anant de David Bowie fins a Mozart, de Led Zeppelin a Paganini. Pot tocar de tot que sempre hi haurà una cosa en comú: ho fa des de l'autenticitat, la passió i l'entrega. Però també des de la tendresa: tot d'una ens mostra la peça que va compondre al seu fill, *El vals de Kairo*, quan encara era al ventre i la mare estava amoïnada perquè no notava que el petit es mogués.

Fer que sembli fàcil el que no ho és. Mostrar, sense que sigui cap pretensió, que més enllà de la precisió, del talent, hi ha l'ànima. Que tant és si l'esquena està recta o torta, si toca de genolls o ballant. El que és un mèrit és aconseguir que els dits que corren entre quatre cordes tinguin veu. I que quan parlin, emocionin. Que el violí sigui com una altra part del seu cos. Ara Malikian és el virtuós que es treu importància. L'home que somriu i fa somriure. Que recorda, perquè són coses que més que oblidar s'han de compartir, que el seu avi va aconseguir fugir d'un genocidi gràcies a aquest instrument. I que ell, el 1984, també. I que avui que els refugiats són uns altres, per dir prou, calla i torna a tocar.

Text: Gemma Ventura Farré

El vals de Kairo, dedicat al seu fill:

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=3mqyB8zEN0U>

L'estiu de Vivaldi:

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=vBfHVdSehjg>